

Mert ő nem törődik az én életemmel, ő nem sajnál engem. Ő az, aki énekelget, dúdolgat, mikor könyvek törnek szemembe a kintől, mondván: jól van, most emeld fel a kezedet a szemedhez, most így hajtsd le a fejedet, most hangosabban, mert figyelnek rád. Milyen furcsán bőgsz, tramtadaram, jópofa vagy, bőghetsz, miattam pusztulj el, ne is lássalak, unlak már. Különben hogy vagy? Ő az, aki párhuzamosan beszél azokhoz, akikhez én beszélek – de míg én tisztelettel, rendesen csinálom, ő ugyanakkor hallatlan gorombaságokat mondogat foghegyről. Ő az, aki letegezi a miniszterelnököt, míg én azt mondom: „Kegyelmes uram, talán lehetne...” – letegezi, és így szól: „No nézd, fiacskám, gyerünk, gyerünk, neked sincs időd, nekem se, ne untassuk egymást!”

Azt hiszem, utolsó perceimet is tönkreteszi majd, s megfosztja minden nagyszerűségétől. Míg én hörgöve készülök a nagy útra, Énke hetykén ott ül majd beesett orrom tetején, s dirigál: „Na, most valami ügyes bonmot, öreg, mielőtt elmennél túróér’, hogy emlegessék a kis romantikusok meg a nagyképűek, akik sohase ismertek téged – és soha engem nem ismertek.”

És ő az, aki kiveri kezemből a tollat most, hogy beszélni akarok róla. „Jó téma vagyok, ugye – mondja odavetően –, bár kevesen értenek meg, de viszont kevesen veszik észre, hogy csak témául használtál engem, mert nem volt más írivalód.”

Vásott kölyök, mit feleljek neki? Csak jobban elbízta magát. Mondjam neki, hogy hazudik, hogy nem igaz, hogy csak téma, hogy én meg akartam rajzolni őt, elmondani, bevallani, hogy bennem él?... Szemtelenül, önhittén mosolyog. „Igen?! – mondja. – Na jó. De hát akkor miért nem hagyod, hogy a magam szájával szólaljak meg? Így csak közvetlenebbül, job-

ban be tudnál mutatni! Miért irsz körül, miért »jellemzel«? Hadd, hogy magam beszéljek: majd én bemutatkozom nekik!”

Nem... nem, azt nem lehet... Azt nem lehet komoly, rendes könyvben, újságban... Hallgass, nevetlen!